

ת"פ 59889/10/13 - מדינת ישראל נגד ארבל קנט אלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

18 מאי 2014

ת"פ 59889-10-13 מדינת ישראל נ'
אלוני(עציר)

בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

נגד

ארבל קנט אלוני (עציר)

נוכחים:

בא-כוח המאשימה - עו"ד מרדית שיבאן-פרקל

בא-כוח הנאשם - עו"ד גיל דחוח

הנאשם הובא - באמצעות הליווי

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, כמפורט בהכרעת הדין, במסגרת הסדר טיעון. בהתאם להסדר הטיעון הכתוב בין הצדדים, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המקורי, התביעה הגבילה את עצמה לעתור לעונש של 12 חודשים, מתוכם תרוצה תקופה של 3 חודשים בחפיפה והיתרה במצטבר וההגנה היתה חופשית בטיעוניה.

נשמעו באריכות ראיות לעונש וטיעוני צדדים לעונש וכן נשמעו באריכות דברי הנאשם.

אקדים ואציין, כי בשלב מתקדם של טיעוני ההגנה לעונש הובהר, כי הלכה למעשה, יש הסכמה בין הצדדים ביחס לעתירה הנוגעת לעונש המאסר בן 12 החודשים, והמחלוקת הקיימת ביניהם היא לגבי תקופת החפיפה של עונש זה לעונש שמרצה הנאשם כעת.

מדובר אם כן, הלכה למעשה, בהסדר טיעון עונשי שהוא כמעט מוסכם וסגור ברכיב העיקרי שלו ומשכך, אין בית-המשפט נדרש לקבוע מתחמי ענישה.

עמוד 1

למרות הערה זו, נוכח העובדה שבהסדר הטיעון הכתוב לא הוצגה ההסכמה האמורה כפי שתוארה כעת, אדרש בקצרה גם לנושא מתחמי הענישה.

עיון בכתב האישום מעלה, כי מתוארים בו שלושה מעשי הונאה שונים, שבהקשרם הורשע הנאשם ב- 5 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב, עבירה אחת של ניסיון לקבל דבר במרמה ו- 4 עבירות של קבלת דבר במרמה. שלושת מעשי ההונאה התרחשו ברבע הראשון של שנת 2012, בפער של ימים ספורים כאשר הנאשם מצוי במסגרת עבודות שיקום מטעם שירות בתי הסוהר עובד כפועל בנגריית אגוז.

שמעתי את מנהל העבודה בנגריה, שהעיד במסגרת ראיות ההגנה לעונש, וללא קשר בשלב זה לדברי השבח שהרעיף על הנאשם, ניתן היה להתרשם כי מנהל העבודה נתן בנאשם אמון מלא ואפשר לו חופש פעולה, מה שאפשר בסופו של דבר את ביצוע העבירות בעת עבודות השיקום מחוץ לכותלי הכלא.

כפי שצוין, בשלושה מעשים שונים היו ברשות הנאשם פרטים וכן פרטי כרטיס אשראי של שלושה אנשים שונים והוא עשה שימושים בכרטיסי החיוב, ב- 5 פעולות שונות.

באת-כוח המאשימה ביקשה לראות בכל מעשה אירוע נפרד ובא-כוח הנאשם ביקש לראות בכולם אירוע כולל אחד. כידוע, אין הסכמה בפסיקה בהקשר זה וקיימות גישות שונות בכל הנוגע להונאה בכרטיסי חיוב ומספר האירועים הנגזרים ממעשי ההונאה.

כשלעצמי, בהליך הנוכחי אני סבורה כי נקודת הכובד והחומרה אינה מצויה בעיקרה בשלושת המעשים של ההונאות ושל קבלת הדבר במרמה, מעשים שהם חמורים אמנם, אך סכומם אינו ניכר והם לא לוו בתחכום מיוחד או בפעולות נלוות מיוחדות. עיקר החומרה בעיניי נוגע לעובדה שבשלושת המעשים האמורים הפר הנאשם לא רק הוראה חוקית שניתנה לו מאת מנהל בית הסוהר, אלא הפר את האמון שניתן בו במסגרת הליכי שיקום, אמון שאפשר לו לצאת במסגרת עבודות שיקום מכותלי בית הסוהר ולעבוד כפועל בנגריית אגוז, בחופש פעולה יחסי. בנוסף, אני רואה חומרה בהתנהלות הנאשם בהפרעה לשוטר, בעת שעורר את חשד השוטרים בכך שהתייצב בכזב בשם אחר, פתח במנוסה וחמק מן השוטרים, גם לאחר שהודיעו לו כי הוא עצור. השוטרים הצליחו לעצור את הנאשם רק לאחר שהתייזו לעברו גז פלפל.

לטעמים שצינתי יש נפקויות מעשיות גם בכל הנוגע למחלוקת שבין הצדדים, ביחס לחפיפה של חלק מן העונש.אני מבחינה בין אותם מעשים ועבירות שהם עבירות הונאה ורכוש ביסודם, לבין המעשים האחרים שהם כאמור בעיניי בעלי החומרה היתרה.

דומה שאין צורך לחזור ולהרחיב בתיק זה על הערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות המרמה בכלל ועבירות ההונאה בכרטיסי חיוב בפרט, כאשר הראשונות פוגעות בחופש הבחירה והפעולה של המרומה והאחרונות פוגעות בהגנה על הקניין ומשבשות חיי מסחר תקינים ופעילות מוגנת באמצעות כרטיסי אשראי, כמו גם מפריעות לפעולתם התקינה של המוסדות הפיננסיים.

דומה שלא צריך להכביר מילים גם ביחס לחומרת עבירה של הפרעה לשוטר והפרת הוראה חוקית, שתי עבירות הפוגעות בשלטון החוק ובעבודה תקינה של גורמי אכיפת החוק. כאמור, ולא אחזור על הדברים, בתיק שלפניי אין מדובר בעבירות קלאסיות של הפרעה לשוטר והפרת הוראה חוקית, נוכח הנסיבות המיוחדות ומעמדו של הנאשם כאסיר בשיקום.

מדיניות הענישה ביחס למעשי הונאה ומרמה מתחשבת בהיקף המעשים, תחכומם, היקף הנזק הפוטנציאלי והיקף הנזק בפועל, כמו גם במספר הגורמים הנפגעים במעשים.

מדיניות הענישה ביחס לעבירות של הפרעה לשוטר והפרת הוראה חוקית היא מגוונת מאוד ונגזרת מחומרת הנסיבות של המעשים הקונקרטיים.

אילו הייתי נדרשת לקבוע מתחמי ענישה, הייתי קובעת ביחס לעבירות המרמה וההונאה שצלחו, מתחמים שנעים בין חודשיים עד שלושה לבין שמונה חודשי מאסר וביחס לעבירות הפרת הוראה חוקית והפרה לשוטר, מתחמים שנעים בין חמישה עד שישה חודשים לבין שנים עשר חודשי מאסר.

במקרה שלפניי, ההסכמה הלכה למעשה של הצדדים לעונש מאסר לתקופה של 12 חודשים היא הסכמה סבירה, המתישבת עם מתחמי הענישה ביחס לעבירות, בהתחשב בנסיבותיהן כפי שפורטו לעיל.

בבואי לקבוע את העונש ולהידרש גם להיבטי חפיפתו של עונש זה לעונש שמרצה הנאשם כעת, אני מתחשבת בשיקולים הבאים:

ראשית, הנאשם הודה בהזדמנות ראשונה, חסך זמן שיפוטי לא מבוטל וכן חסך מן המתלוננים את הצורך לבוא ולהעיד. הנאשם הביע בפניי, באריכות, חרטה על מעשיו.

שנית, לנאשם עבר פלילי בגינו נשפט לשני עונשי מאסר המגיעים במצטבר לתקופה של 21 שנים, מאז היה בגיל 14. הנאשם מבלה הלכה למעשה את עיקר חייו בין כותלי בית הסוהר וכפי ששמעתי באריכות במסגרת הראיות והטיעונים מצד ההגנה כמו גם דברי הנאשם, מדובר בהתנסות קשה מאוד עבור הנאשם.

שלישית, אני לוקחת בחשבון את הפגיעה שיש בעונש, במשפחתו של הנאשם ובאומרי משפחה, אני מתכוונת הן למשפחתו הגרעינית הנוכחית, הן לילדיו הפעוטים והן להוריו ולבני משפחתו.

רביעית, עיינתי באסופת מסמכים שהוצגו לעיוני ושמעתי את דברי פרופ' יסעור, המלווה את הנאשם שנים ארוכות מאוד. מטבע הדברים, החלק הארי של המסמכים אם לא כולם פרט למסמך מספר 4 מוקדמים למועדי המעשים שלפניי. מאותם מסמכים כמו גם מדברי פרופ' יסעור ומתיאורו של אבי הנאשם ותיאורו של מנהל העבודה במוסך עולה, כי במשך תקופה ארוכה ולא מבוטלת עשה הנאשם מאמץ לעלות על פסי התנהלות והתנהגות מתפקדים ונטל חלק בהליך

שיקומי.

מאמציו אלה של הנאשם נלקחים בחשבון, עם זאת לא ניתן להתעלם מן המעשים נושא כתב האישום שלפניי, שעומדים בסתירה חזיתית לאותם מאמצים. הקשבתי רוב קשב לכל הטענות וגורמים שונים ניסו למצוא הסברים כאלה ואחרים לשינוי המהותי בהתנהלות הנאשם. אני לוקחת בחשבון את הטענה שהנאשם היה מצוי באותה עת בתקופת שבר, עקב אכזבתו מתוצאות פניותיו בבקשות לשחרור מוקדם. אינני מקבלת את הטענה שהליכי נטילת המשכנתא וקשיים כלכליים משפחתיים, טענה שהוצהרה על-ידי הסנגור הביאה להתנהלות הנאשם שכן, אין כל קשר בין מעשי המרמה שביצע לבין צורך כלכלי. בסופו של דבר, אני מתחשבת במידת מה באותם מאמצי שיקום ונסיבות חיים של הנאשם, שהיתה להם השפעה על ביצוע המעשים.

חמישית, שמעתי את הנאשם ואת טיעוני ההגנה לעונש ואני מקבלת את הטענה שהנאשם ייפגע מכל עונש נוסף שיוטל עליו. עם זאת, על הנאשם לתת את הדין על מעשים אותם ביצע מתוך הכרה מלאה ולא במעידה חד-פעמית ובהקשרו של העונש הנוסף, אין לנאשם להלין אלא על עצמו.

עוד אני לוקחת בחשבון בהקשר זה, את העובדה שזכויות ניכרות שהיו לנאשם כאסיר בשיקום נשללו ממנו ואת ההשלכה של נתונים אלה על הנאשם ועל משפחתו.

שישית, במידה מסוימת יש להתחשב בזמן שחלף מאז ביצוע העבירה, למעלה משנתיים.

שביעית, לאחר שבחנתי את ההיסטוריה העבריינית של הנאשם ואת התנהלותו, אני סבורה כי העונש צריך להרתיעו מביצוע מעשי עבירה נוספים שאין מאחוריהם כל צידוק.

סוף דבר: כפי שצוין לעיל, מדובר בהסכמה סבירה בתוך מתחמי הענישה בכל הנוגע לעונש של 12 חודשי מאסר, ובהתחשב באותו חלק מן המעשים שיש לו היבט כלכלי יותר וחומרה פחותה בנסיבות העניין, אני סבורה כי מחצית מן הענישה צריכה לחפוף את העונש הנוכחי ומחציתה להצטבר לעונש שמרצה הנאשם כעת.

לעניין ענישה כספית - נוכח שנות המאסר הממושכות ועונש המאסר שנגזר, אני סבורה כי יש מקום לקנס סמלי בלבד, גם בהתחשב בכך שמדובר במעשים שיש להם היבטים כלכליים, וכי יש מקום להשית את עיקר הענישה הכספית בדרך של התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים. מתוך תקופה זו 6 חודשים יחפפו לעונש המאסר שמרצה הנאשם כעת ו-6 חודשים יצטברו לעונש הנוכחי.

2. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, לתקופה של 3 שנים משחרורו והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירות בהן הורשע.

3. קנס סמלי בסך 500 ₪, או 3 ימי מאסר תמורתו. **הקנס ישולם עד ליום 01.07.14.**

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 7,000 ₪, להימנע במשך שנתיים משחרורו מביצוע העבירות בהן הורשע. **לא יחתום הנאשם - ייאסר לתקופה של 15 ימים.**

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ח אייר תשע"ד, 18/05/2014 במעמד הנוכחים.